

30 AUG. 2006

NATURKLAGENÆVNET
Sekretariatet

Frederiksborggade 15, 1360 København K.
Tlf.: 3395 5700
Fax: 3395 5769
E-mail: nkn@nkn.dk Web: www.nkn.dk
CVR: 18210932

Skov- og Naturstyrelsen
Haraldsgade 53
2100 København Ø

29. august 2006
NKN 138/350-0001
Kpa

Hermed følger kopi af Højesterets dom af 28. august 2006 og Østre Landsretsdom af 26. februar 2004, hvori Naturklagenævnet blev frifundet for påstanden om, at nævnets afgørelse af 30. april 2002 om adgangen ad en skovvej til Store Bjergemark Skov i Vordingborg Kommune var ugyldig.

Med venlig hilsen

Karen Paabøl

Fuldmægtig

direkte tlf.: 33 95 57 24

Sendt til:

Storstrøms Amt, Teknik og Miljøforvaltning, Parkvej 37, 4800 Nykøbing F.
Vordingborg Kommune, Rådhuset, Valdemarsgade 43, 4760 Vordingborg
Skov- og Naturstyrelsen, Haraldsgade 53, 2100 København Ø

UDSKRIFT
AF
HØJESTERETS DOMBOG

HØJESTERETS DOM
afsagt mandag den 28. august 2006

Sag 101/2004

(2. afdeling)

Jesper Popp

(advokat Håkun Djurhuus)

mod

Naturklagenævnet

(kammeradvokaten ved advokat Kurt Bardeleben)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 4. afdeling den 26. februar 2004.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Torben Melchior, Poul Sørensen, Børge Dahl, Niels Grubbe og Vibeke Rønne.

Påstande

Appellanten, Jesper Popp, har gentaget sin påstand.

Indstævnte, Naturklagenævnet, har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Jesper Popp har for Højesteret navnlig gjort gældende, at lågen er placeret i det åbne land, hvorfor sagen skal afgøres efter naturbeskyttelseslovens § 26. Selv hvis det lægges til grund, at lågen er placeret i skoven, er der ikke adgang, idet ejendommens gårdsplads ikke kan side-stilles med sti og anlagt vej, jf. § 23, stk. 5. I øvrigt var der før den 1. oktober 1969, da reglerne om adgang til private skove trådte i kraft, allerede opstillet en låge på det pågældende sted, og han har derfor ikke forhindret eller vanskeliggjort offentlighedens adgang til skoven.

- 2 -

Højesterets begrundelse og resultat

Af de grunde, der er anført af landsretten, stadfæster Højesteret dommen. Højesteret bemærker herved, at færdsel over gårdspladsen, der ligger i skoven, må anses at ske ad sti og anlagt vej, jf. § 23, stk. 5.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Jesper Popp betale 30.000 kr. til Naturklagenævnet.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse. Sagsomkostningsbeløbet for Højesteret forrentes efter rentelovens § 8 a.

--0000--

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Højesteret, den 28. august 2006.

Helle Hansen

overassistent

KONTOKOPPI

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

DOM

Afsagt den 26. februar 2004 af Østre Landsrets 4. afdeling (landsdommerne Rosenløv, Nicolaisen og Charlotte Elmquist (kst.)).

4. afd. nr. B-3150-02:

Jesper Popp

mod

Naturklagenævnet

(Kammeradvokaten

ved advokat Marlene C. Hannibal)

Den 30. april 2002 stadfastede sagsøgte, Naturklagenævnet, et påbud, som Storstrøms Amt den 8. august 2001 i medfør af naturbeskyttelseslovens § 73, stk. 6, havde meddelt sagsøgeren, Jesper Popp, om etablering af adgang for cyklende og gående til Store Bjergemark Skov ad Bjergemarksvej inden 1. september 2001.

Under denne sag, der er anlagt den 29. oktober 2002, har sagsøgeren endelig påstået sagsøgtes afgørelse kendt ugyldig.

Sagsøgte har påstået frifindelse, subsidiært at sagen hjemvises til fornyet behandling hos sagsøgte.

Af sagsøgttes afgørelse fremgår:

"...

Amtets påbud skyldes, at ejeren af matr. nr. 1aa Bjergemark, Vordingborg Jorder, kort før Bjergmarksvej 35, har spærret den vestlige og eneste adgangsvej til den ca. 50 ha Store Bjergemark Skov med en aflåst låge og et skilt med teksten "Lukket i øjeblikket. Henvendelse efter aftale på tlf. ..."

...

Amtets påbud indebærer, at skilt og låge skal fjernes, alternativt - hvis lågen ønskes bibeholdt - fjernelse af lås og opsætning af et skilt, hvoraf det tydeligt fremgår, at skovvejen er åben for færdsel til fods og på cykel i dagtimerne.

Ejendommen matr. nr. 1aa Bjergemark, Vordingborg Jorder, er en skovejendom. Fra en privat fællesvej går vejen ind i skoven, hvor den ved ejendommens bebyggelse deler sig i en sydlig gren, der fører uden om ejendommens bygninger og videre ind i skoven, medens en anden gren af vejen går mellem ejendommens bygninger og ind i skoven.

...

Ifølge naturbeskyttelseslovens § 23 er skove åbne for færdsel til fods og på cykel samt for ophold, hvis der er lovlige adgang dertil. Adgang sker på eget ansvar, og hunde skal føres i snor. Offentlighedens adgang må ikke forhindres eller vanskeliggøres, og der må ikke opsættes usædvanlige hegn omkring skove. Ejeren kan forbyde adgang på dage, hvor der holdes jagt, eller i områder, hvor der foregår intensivt skovningsarbejde.

Efter lovens § 73, stk. 1, påser amtsrådet overholdelse af lovens regler. Tilsynsmyndigheden skal foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning, jf. § 73, stk. 6.

Amtet fører således tilsyn med, at offentlighedens adgang til skoven ikke vanskeliggøres eller hindres.

Det påhviler den til enhver tid varende ejer eller bruger af en ejendom at berigtige et ulovligt forhold, jf. § 74.

...

Da den eneste lovlige adgangsvej til Store Bjergemark Skov, et skovområde på ca. 50 ha, går via indkørslen til Bjergmarksvej 35, må der gives Storstrøms Amt medhold i,

at afsparring af adgangen til skoven for færdsel til fods og på cykel ved indkørslen til ejendommen er i strid med naturbeskyttelseslovens § 23.

Naturbeskyttelsesloven åbner kun mulighed for, at ejeren kan forbyde adgang til skoven på dage, hvor der holdes jagt, eller i områder, hvor der foregår intensivt skovningsarbejde, jf. § 23, stk. 3. Den omstændighed, at offentlighedens adgang til skoven passerer umiddelbart forbi eller mellem ejendommens bygninger og derved kan give mulighed for tyveri, adskiller sig ikke fra tilstanden ved en række andre ejendomme.

Naturklagenævnet finder således, at Storstrøms Amts påbud er lovligt meddelt, og amtets afgørelse af 8. august 2001 stadfæstes derfor."

Af sagens oplysninger i øvrigt fremgår, at vandmiljøkontoret i Storstrøms Amt ved brev af 9. marts 2000 anmodede sagsøgeren om udlån af en nøgle til lågen på Bjergemarksvej til brug ved amtets løbende tilsyn med Bjerre Marksgårdens Mose, som er beliggende i Store Bjergemark Skov. Efter at sagsøgeren havde nægtet at efterkomme anmodningen, indgav vandmiljøkontoret i foråret 2000 en anmeldelse til amtets natur- og plantekontor af sagsøgerens hindring af offentlighedens færdselsadgang til Store Bjergemark Skov.

På et møde afholdt den 12. september 2000 mellem sagsøgeren og repræsentanter fra amtet blev det aftalt, at amtet ikke foretog videre i relation til anmeldelsen, før en nærmere udredning af Naturklagenævnets fortolkning af naturbeskyttelseslovens bestemmelser om offentlighedens adgang til naturen havde fundet sted. En sådan udredning forelå ved amtets notat af 26. februar 2001 om offentlighedens færdselsadgang ad veje og stier i det åbne land. Notatet indeholder navnlig en kort gengivelse af 10 afgørelser truffet af Naturklagenævnet i perioden fra 1994 til 2000. Notatet blev fremsendt til sagsøgeren ved amtets brev af 7. marts 2001. Af brevet fremgår endvidere:

KAMMERADV/P SCHMITH

- 4 -

"...

De i vedlagte notat nævnte afgørelser fra Naturklagenævnet omhandler alle NBL § 26, mens der ingen er, der omhandler adgangen i skov, § 23.

....

Amtet er af den opfattelse, at adgangen til Store Bjergemark Skov reguleres af § 23, idet området vest for lågen er tilplantet som skov og visuelt opleves som sådan. Der er ingen bestemmelser i § 23, der åbner mulighed for vedvarende færdselshindring hverken af hensyn til erhvervs- eller privatliv. Forklaringen er ifølge mundtlige oplysninger fra Skov- og Naturstyrelsen, at det nærmere er reglen end undtagelsen, at indfaldsveje til skove forløber klos op af skovløberhuse, redskabshuse, oplagspladser etc. Med andre ord ville sådanne regler være generelle hindringer i forhold til det overordnede formål i § 23, stk. 2 (jfr. også naturbeskyttelseslovens formål § 1, stk. 2, pkt. 3). § 23 giver mulighed for midlertidig afspærring ligesom det fremgår, at ophold er forbudt nærmere end 150 m fra beboelses- og driftsbygninger."

Den 9. maj 2001 blev der afholdt endnu et møde mellem sagsøgeren og repræsentanter fra amtet, og som opfølgning på dette møde sendte biolog Torben Hviid fra amtet ved brev af 18. maj 2001 følgende beskrivelse til sagsøgeren af forholdene på det sted, hvor lågen er placeret:

"Når man nærmer sig Store Bjergemark Skov fra vest ad Bjergemarksvej færdes man i begyndelsen i åbent land med bl.a. nogle juletræ-kulturer. Men efter ca. 260 meter kommer man ind på et areal, hvor der på begge sider af vejen er højskov af gran, stærkt præget af stormfald. Efter yderligere ca. 100 meter møder man den opsatte forhindring i form af en låge. Der er umiddelbart herefter mindre lysninger på begge sider af vejen, men efter amtets vurdering er der netop tale om lysninger i et skovlandskab."

Sagsøgeren besvarede ikke brevet fra amtet, og amtet meddelte derefter ved brev af 8. august 2001 påbud som nævnt i Naturklagenavnets afgørelse.

Forklaringer.

Der er under sagen afgivet partsforklaring af sagsøgeren og vidneforklaring af Svend Erik Nielsen og Ole Bjørn Nielsen.

Sagsøgeren har forklaret blandt andet, at hans forældre købte Bjerremarksgården i 1948. Hans far var skovfoged. Familien flyttede først til ejendommen i 1963, men siden 1956 tilplantede forældrene landbrugsjorden med juletræer. Lågen på Bjeremarksvej blev etableret før 1969.

Han overtog ejendommen efter sine forældre i 1988. Skovens gaster har aldrig udtrykt utilfredshed med adgangsforholdene til skoven. De har altid fået tilladelse til at færdes i skoven, også selvom der afholdtes jagt. Der er efter hans opfattelse tale om en politisk sag, idet man fra amtets side vil have, at han nægtede at udlevere en nøgle til vandmiljøkontoret.

Bjergemarksvej er beliggende i det åbne landskab. På den ene side af vejen er der et sommerhusområde, og på den anden side af vejen er der landbrugsjord med juletræskultur. Vejen fører hen til familiens private gårdsplads og den erhvervsvirksomhed, der drives fra ejendommen. Det er den eneste adgangsvej til skoven og har altid fungeret som sådan. Tidligere gik vejen til skoven over gårdspladsen mellem bygningerne på ejendommen, men vejen er blevet lagt om, så der ikke længere er nogen vej eller sti over gårdspladsen. Der er adgang fra ejendommen til skoven via en sti, der løber fra maskinhuset, men der er ikke forbindelse til stien fra Bjergemarksvej.

Han driver erhvervsvirksomhed på ejendommen med salg af rundtræ. Salget sker fra gårdspladsen fortrinsvis om morgenen inden klokken 8 og lørdag formiddag. Desuden sælges der juletræer og pyntegrønt på gårdspladsen i weekenderne i perioden

fra midten af november måned og indtil jul. Virksomhedens lager af træ og pyntegrønt ligger på gårdspladsen og kan ikke flyttes. For at undgå tyveri er det nødvendigt at låse lågen, når gårdsalget ikke er åbent, eller når han og hans familie ikke opholder sig på ejendommen. Det samme gælder af hensyn til værkstøj og maskiner, som er anbragt rundt omkring på gårdspladsen.

Skovens gæster passerer tæt forbi familiens stuehus. Passagen mellem stuehuset og den overfor liggende bygning er smal, og det er ikke muligt at afskærme stuehuset for denne færdsel. Han føler, at han afgiver sin suverænitet over gårdspladsen, når han ikke kan bestemme, hvorvidt der skal være færdsel på gårdspladsen. Det plager ham. Amtet har foreslået, at han etablerer en anden vej, der går syd om ejendommen. Det vil han ikke, da han ikke er forpligtet til at etablere en vej. En ejendomsmægler har vurderet, at værdien af hans ejendom vil falde med mindst en million kroner, såfremt færdsel tillades på gårdspladsen.

Svand Erik Nielsen har forklaret blandt andet, at han arbejdede på Bjerremarksgården i nogle år fra midten af 1960-erne. På daværende tidspunkt var der etableret en dobbeltlåde på Bjergemarksvej.

Vejen til skoven fortsatte tidligere hen over gårdspladsen, men den del af vejen blev fjernet allerede inden, at han startede med at arbejde på gården. Gårdspladsen er kun ca. 6 til 7 meter bred, og offentlig færdsel på gårdspladsen må efter hans opfattelse være meget generende for sagsøgeren og hans familie. Han mener ikke, at det er muligt at afskærme stuehuset for færdslen.

Ole Bjørn Nielsen har forklaret blandt andet, at han siden 1968 har haft et sommerhus i området ved Store Bjergmark

Skov. Allerede da var der etableret en låge af træ på vejen til skoven.

Gårdspladsens bredde er mindre end 10 meter. Efter hans opfattelse må færdsel på gårdpladsen være generende for sagsøgeren og hans familie.

Procedure.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand hovedsageligt procederet i overensstemmelse med sit påstandsdokument, som er sålydende:

"Det gøres gældende,

at hovedreglen om, at færdsel på anden mands grund er forbudt, hvis ejeren ikke ønsker dette, og Mark- og Vejfredslovens § 17 galder på sagsøgers gårdsplads, lagerplads, savværk og have,

at der ikke går en vej eller sti henover gårdsplads, lagerplads, savværk og have,

at Naturbeskyttelseslovens § 23 siger, at der skal være "lovlig adgang",

at der ikke er "lovlig adgang" på sagsøgers gårdsplads, lagerplads, savværk og have,

at sagsøger ikke med hjemmel i Naturbeskyttelsesloven kan påbydes at etablere adgang,

at sagsøger derimod eventuelt kan påbydes at undlade at hindre adgang på etablerede veje og stier,

at sagsøger i denne sag jf. ovenfor ikke har hindret adgang på etablerede veje og stier,

at sagsøgers forældre (i forbindelse med etablering af rundtrassavværk) har opsat den på foto viste egetræsport senest i 1968 før reglerne om offentlig adgang, som kom i 1969,

at sagsøger eller tidligere ejere derfor ikke har hindret offentlighedens adgang ved opsætningen af porten før 1969,

at der også før egetræsporten var opsat en anden port til at værne om ejendommen,

at forholdene i samfundet har nødvendiggjort, at beboerne på ejendommen er nødt til at have øget afskærmning og beskyttelse (tidligere låste man ikke sin dør ude på landet),

at adgangen udmærket kan reguleres efter Naturbeskyttelsesloven § 26, idet den private vej ned til porten ligger mellem juletræskulturer på under 9 m og et sommerhusområde, som amtet i sin afgørelse også har kaldt stormfaldsarealer,

at vejen nogle steder går gennem noterede landbrugsarealer og også på et stykke har noteret fredskov med juletræer på den ene side,

at det er myndighederne, der uden sagsøgers vidende har foretaget denne notering uden at give meddelelse,

at der derfor udmærket kan være tale om "åbent land",

at henvisningen i Naturbeskyttelseslovens § 26, stk. 2, til beskyttelsen af privatlivets fred og erhvervsmæssige interesser kan finde anvendelse i denne sag, enten som analogi eller direkte,

at Naturbeskyttelseslovens § 26, stk. 2 kan siges at svare til Naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 1's første punktum om lovlig adgang,

at det, at sagsøger ikke kan lukke porten, generer sagsøger og dennes families privatliv, kan medføre tyverier fra lager m.v. og kan være til fare for de besøgende i forbindelse med maskineri, herunder save m.v.,

at der ikke er tale om en gennemgående færdsel. For det første fordi vejen stopper ved gårdspladsen, lagerplads, savværk og have, og for det andet fordi vejen ikke går gennem skoven og ud på den anden side, også jfr. Amtets egen oplysning om, at sagsøgers port er eneste adgangsvej,

at der er tale om en slags magtmisbrug fra Storstrøms Amt, hvor miljøafdelingen "melder" sagsøgeren til Planafdelingen, fordi sagsøger ikke ville give miljøafdelingen nøgle til porten og bad miljøafdelingen "finde et andet sted at lege for borgernes penge", da miljøafdelingen ønskede at sejle i sagsøgers sø 7 gange på en sommer i forbindelse med vandmålinger,

at der aldrig har været problemer eller klager fra vore almindelige skovbesøgende, som altid er blevet respekteret fra sagsøgers side,

at der selvfølgelig altid er offentlig adgang til de dele af sagsøgers ejendom, hvor der er lovlig adgang, og som også giver en naturoplevelse,

at Storstrøms Amt har meddelt, at man kunne give lov til at porten kunne aflåses, hvis der af sagsøger etableredes en alternativ adgangsvej,

at dette er afpresning og magtmisbrug, idet amtet ikke har hjemmel til at kræve etablering af noget som helst,

at Storstrøms Amt ved at "tilbyde" en sådan ordning, selv har leveret beviset for, at der ikke er lovlig adgang (§ 23), eller at en offentlig adgang, hvor det ikke er ejeren, der bestemmer over sin privatsfare, vil genere erhvervsinteresser og privatlivets fred (§ 26),

at man flere steder har lavet sådanne "ordninger" med ejerne,

at det i dette tilfælde ikke ville være erstatningsfri regulering, hvis myndighederne tvinger sagsøger til at etablere en adgangsvej til en del af sagsøgers skov over hans gårdsplads m.v.,

at tabet for sagsøger ville løbe op i adskillige hundrede tusinde kroner,

at Naturbeskyttelsesloven nok skal sikre offentlighedens adgang på mark og i skov, men, at den ikke for enhver pris herunder retssikkerheden skal sikre offentligheden adgang overalt."

Sagsøgte har til støtte for påstanden om frifindelse gjort gældende, at sagsøgtes afgørelse af 30. april 2002 er lovlig og gyldig. Sagen er med rette afgjort efter naturbeskyttelseslovens § 23, der vedrører offentlighedens adgang til skove, da lågen, som sagen vedrører, er placeret på en vej, Bjergmarksvej, der er beliggende i et skovområde. Der er ikke tale om en vej i det åbne landskab, og bestemmelsen i naturbeskyttelseslovens § 26, der vedrører offentlighedens adgang til anlagte stier i det åbne land, finder derfor ikke anvendelse.

Det er ubestridt, at vejen, hvorpå lågen er placeret, altid har været den eneste adgangsvej for offentligheden til skoven, og det er herefter i relation til bestemmelsen i § 23 uden betydning, at vejen går hen over sagsøgerens gårdsplads. Det er ligeledes ubestridt, at Bjergemarksvej, som er en privat fællesvej, er åben for almindelig færdsel. Der er således lovlig adgang til skoven som nævnt i § 23. Endelig er det ubestridt, at sagsøgeren har opsat en lås på lågen, samt opsat skiltet ved lågen, og derved forhindret eller vanskeliggjort offentlighedens adgang til Store Bjergemark Skov.

De forhold, som sagsøgeren har anført vedrørende privatlivets fred, og de særlige hensyn, som sagsøgeren har nævnt i relation til den erhvervsvirksomhed, der drives på ejendommen, kan ikke berettige til en permanent hindring af offentlighedens adgang til skoven efter naturbeskyttelseslovens § 23 i lighed med, hvad der gælder efter § 26, stk. 2. § 26 finder som nævnt ovenfor ikke anvendelse, og der er ikke grundlag for en analog anvendelse af bestemmelsen. Sagsøgeren kan imidlertid ved skiltning eller på anden måde opsætte anvisninger for færdslen efter § 25 i bekendtgørelse nr. 842 af 4. september 2000 om offentlighedens adgang til at færdes og opholde sig i naturen. Sagsøgeren kan endvidere etablere en alternativ adgangsvej til skoven, som ikke går hen over gårdspladsen, men sagsøgeren er ikke forpligtet hertil.

Det er uden betydning for sagens afgørelse, at der var opsat en lås allerede inden den tidligere bestemmelse i naturfredningslovens § 55 om offentlighedens adgang til skovene trådte i kraft i 1969. Formålet med bestemmelsen i naturfredningsloven var netop at åbne skovene for offentligheden og derved undgå, at ejere af private skove, i lighed med sagsøgeren, kunne hindre offentlighedens adgang til skovene. Kun i tilfælde, hvor der inden lovens ikrafttræden ikke var lovlig ad-

gang til en skov, kunne ejeren efter ikrafttrædelsen nægte offentligheden adgang til skoven. Det er imidlertid ikke tilfældet i nærværende sag, hvor der også før 1969 var lovlig adgang til skoven via Bjergemarksvej.

Såfremt landsretten finder, at bestemmelsen i naturfredningslovens § 26 finder anvendelse, gør sagsøgte gældende, at sagen bør hjemvises til fornyet behandling, da Naturklagenævnets afgørelse i givet fald er ugyldig.

Landsrettens bemærkninger.

En skov er i motiverne til naturfredningsloven defineret som værende et fysisk-botanisk begreb, der omfatter ethvert areal, som er domineret af skovbevoksning, hvad enten denne bevoksning har karakter af højstammede træer, eller den er ganske ung.

Efter bevisførelsen finder landsretten, at det område, hvori lågen er placeret, er domineret af skovbevoksning, og derfor må anses for et skovområde. Det bemærkes i den forbindelse, at den omstændighed, at der er lysninger mellem træerne, ikke er til hinder for, at området som helhed betragtes som et skovområde.

Af forarbejderne til bestemmelserne i naturbeskyttelseslovens kapitel 4 om offentlighedens adgang til naturen (FT 1991-92 Al 1462 ff.) fremgår, at bestemmelsen i § 26 ikke vedrører veje og stier i skove. For disse gælder alene reglerne i § 23. Det fremgår endvidere, at bestemmelserne i naturbeskyttelsesloven begrænser anvendelsesområdet for mark- og vejfredslovens § 17 derved, at bestemmelserne i relation til bl.a. private veje og stier indebærer en udvidet adgang til færdsel, men ikke til ophold.

Landsretten finder på denne baggrund, at sagsøgte med rette har truffet afgørelse om offentlighedens adgang til Store Bjergemark Skov i henhold til naturbeskyttelseslovens § 23. Landsretten finder endvidere, at bestemmelsen i § 26, stk. 2, som indeholder mulighed for permanent hindring af offentlighedens adgang til anlagte stier i det åbne land, ikke finder anvendelse i denne sag, heller ikke analog anvendelse, da der er tale om et skovområde.

Det lægges til grund, at der ad Bjergmarksvej er og altid har været lovlig adgang til skoven som anført i § 23. Det lægges endvidere til grund, at sagsøgeren ved den etablerede aflåsning af lågen og opsætning af skilt har foretaget en sådan hindring eller vanskeliggørelse af offentlighedens adgang til skoven, som er ulovlig efter naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 2, og derfor kan kræves lovliggjort efter § 73, stk. 6. Det meddelte påbud, som sagsøgte stadfæstede ved afgørelsen af 30. april 2002, er derfor berettiget. Den omstændighed, at lågen muligt er etableret inden den tidligere naturfredningslovs ikrafttræden, kan af de grunde, som sagsøgte har anført, ikke føre til andet resultat. Det samme gælder bestemmelsen i mark- og vejfredslovens § 17, idet det blandt andet af naturbeskyttelseslovens § 23, stk. 5, 3. punktum, kan udledes, at denne lovs regler om offentlighedens adgang til naturen begrænser anvendelsesområdet for mark- og vejfredslovens § 17.

Herefter tages sagsøgtes principale påstand til følge.

T h i b e s t e m m e s :

Sagsøgte, Naturklagenævnet, frifindes.

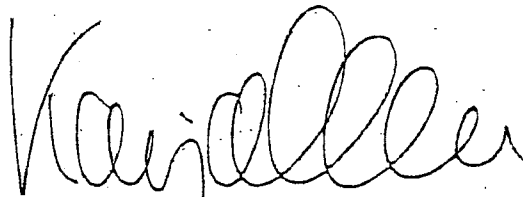
Sagsøgeren, Jesper Popp, skal inden 14 dage betale 15.000 kr. til sagsøgte i sagsomkostninger.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsrets kontor, den

P.j.v.

26 /
2-09

Katja Hansen
Overassistent